С Т А Н О В И Щ Е

От доц. д-р ИВАН ХРИСТОВ РАНЧЕВ, ЮФ на ПУ „П. Хилендарски“

член на Научното жури в процедурата за придобиване на образователната и научна степен „доктор“, по област на висше образование 3. Социални, стопански и правни науки, професионално направление 3.6. Право, област на висше образование, докторска програма „Наказателен процес“ в Института за държавата и правото при БАН със задочен докторант Иво Юриев Хинов към секция „Наказателно-правни науки“, с научен ръководител доц. д-р Екатерина Салкова,

ОТНОСНО дисертационен труд на тема: ЗАДОЧНОТО ПРОИЗВОДСТВО В НАКАЗАТЕЛНИЯ ПРОЦЕС

1. Общо представяне на процедурата и кандидата.

Със Заповед № РД-09-27/05.03.2025г. на Директора на Института за държавата и правото при БАН съм определен за член на научното жури на горепосочения конкурс.

Иво Хинов е зачислен като задочен докторант в докторска програма „Наказателен процес“ към катедра „Наказателно-правни науки“ на ИДП при БАН - София през 2021 г. със срок на обучение от 4 години до 31.01.2025г. Отчислен е с право на защита от 01.02.2025г.

Докторантът представя необходимите документи, свързани с процедурата по защита на дисертацията.

Темата на дисертацията е „Задочното производство наказателния процес“ и работата по нея е започнала още през 2021г. и е разработвана до момента, като е насочена към публична защита по предвидения в законите и подзаконовите нормативни актове ред.

Научното ръководство на докторанта през целия четиригодишен период е било осъществявано от доц. д-р Екатерина Салкова. Очевиден е богатият практически опит на докторанта в избраната проблематика, който е работил като наказателен съдия в СРС, СпНС и Софийски градски съд, наказателно отделение в периода от 2001г. до настоящия момент. В тази връзка, въпреки сериозната му професионална ангажираност, същият е успял да се справи своевременно с нужните публикации и завършването на дисертационния си труд.

2. Общо за хабилитационния труд и неговите явни достойнства.

Заглавието на дисертационния труд е „Предаване на съд и подготвителни действия за разглеждане на делото в съдебно заседание“ и е

в същински обем от 337 отпечатани страници, а с използваната библиография достига до 371 страници.

Не може да не направи впечатление многообразността на обсъжданата тематика от материалното и процесуално наказателно право, предвид на множеството разпоредби, не само в НК и НПК, но и в редица международни и европейски правни актове, както и обсъдената съдебна практика. Това е знак за амбициозността на автора, но и поставените проблеми са твърде специфични, за да бъде обхванати изцяло в рамките на подобно научно изследване.

Работата на докторанта Хинов е разпределена на увод, изложение обособено в три глави, с множество подраздели и заключение. Отразена е надлежно, използваната научна литература - заглавия на български и чужд език, отделно и интернет източници. Позоваванията под линия на автора са впечатляващи - повече от 390 на брой, като са базирани на използваната правна литература, включваща общо 121 източника на български език и общо 59 източника на чужди езици, сред които електронни източници, множество нормативни актове и съдебна практика, поради което изложението му има не само научен, но и познавателен характер, т.е. е насочено към една по-широка аудитория от практикуващи юристи. Направени са и няколко предложения за изменение в законодателството.

3. Анализ и оценка на дисертационния труд.

Структурата на труда като цяло е с логическа последователност. Заглавието добре отразява идеята на автора да направи за първи път от много години, цялостно научно изследване на провеждането на задочното производство в досъдебната и съдебна съдебната фаза от наказателния процес, както и според практиката на ЕСПЧ.

Уводната част на дисертационния труд, обаче се разпростира твърде подробно в рамките на 36 страници, обхващайки общо седем точки. От тях относими към заглавието се явяват - актуалността на избраната тема, предмета на изследване, поставените задачи от автора и използваната методология. Останалите точки - относно понятието „задочност“, според представителите на доктрината и в другите правни системи, за основополагащото положение на задочността като фактическо и правно положение, разглеждането на националния и европейския поглед към задочността, според мен нямат място в уводната част от дисертацията. Отделно от това, с оглед на възприетия обем, затрудняват твърде много четящият да прецени, каква точно по обхват материя възнамерява да включи в изследването си докторанта. Тяхното място е в отделна глава или като част от първата глава, след уточняването на вижданията на автора за визираните в нея понятия.

Глава I от дисертационния труд – Участие, присъствие и отсъствие на обвиняемия съдържа също седем отделни точки.

Първата точка включва - правото на лично участие и задължение за лично участие. В началото е направено разграничение на тези три форми на съпричастност на обвиняемия в производството, противопоставянето и преплитането между тях. Удачно е било акцентирано на решението на СЕС по дело С-420/20, касаещо съотношението между правото на участие и задължението за присъствие.

Втората точка разглежда съдържанието и проявлението на участието на обвиняемия.

Третата точка има за предмет - видовете участие на обвиняемия, под формите на лично участие и участие без защитник, въвеждат се интересни понятия за „привидна“ задочност, реализирането на физическо, телекомуникационно и дистанционно участие, „естественото участие“ и участие по силата на закона, присъствено и неприсъствено участие, „активно и пасивно“ участие, „негативно“ участие и възможностите за ограничаване на участието на обвиняемия.

Четвъртата точка е отредена на присъствието, в която са разгледани - естеството на присъствието, неговите проявления, обосноваването на задължението за лично присъствие на обвиняемия по силата на закона и по решение на ръководно-решаващия орган. Обърнато е нужното внимание на задължението за лично присъствие по чл.269, ал.1 – 2 от НПК.

В петата точка е разгледано отсъствието по своето естество, в какво се състои липсата на обвиняемия, дистанцирането на обвиняемия от участие по делото. Авторът е изложил и виждането си за формирането на два вида отсъствие на обвиняемия като липса и дистанциране.

Шестата точка включва задочността като отсъствие, свързана с неучастието като фактическо и юридическо измерение. Авторът разглежда своята теза за наличието на вътрешна и външна задочност и тяхното обосноваване.

Седмата точка включва темата за ограничаването на задочността, като докторантът в нея обсъжда виждането си за нарушаването на правото на участие на обвиняемия/подсъдимия извън отсъствието, както и отсъствието на другите участници в производството.

Без да се омаловажава положеният огромен труд от автора в Глава I, смятам, че и тук се стига до твърде пространни анализи в рамките на повече от 90 страници – /от 42 до 137 страница/ преди да се невлезе в същината на разглежданата проблематика. При този огромен обем на представената материя, авторът, без да иска и най-вероятно неволно, многократно се повтаря в използваните изразни средства, което възпрепятства открояването на излаганите тези, включително и допуска противоречия при представянето на своите виждания /л.81, абз.4, изр. последно, л.84, абз.2-р и абз.3-ти, л.85, абз.3, л.86, абз.2, абз.4, л.87, абз.1 и 2, л.88, абз.1 и 2, л.89, абз.2 и 3, л.90, абз.1 и 2, л.99, абз.4, л.104, абз.1, изр.

последно, л. 106, абз.2, изр. последно, л.107, абз.1, бел. под линия №156, л.108, абз.1, изр.2, л.110, абз.2, изр. последно, абз.2 и абз.3, л.111, абз.1 и 2 л.113, абз.2, л.114, изр. последно, л.115, абз.3, л.117, абз.1, изр. 2, абз.3, л.118, абз.1, л.121, абз.1, абз.3 и абз.4, л.127, л.132, абз. 3, л.135, абз.1 и абз.3, л.137/.

Последното затруднява да се разбере окончателното становище на автора в обсъжданата тематика и дисертационният труд в тази му част отново се нуждае от сериозна преработка, ако се държи на неговото издаване.

Глава II от дисертационния труд – Процесуални действия и процесуални актове във връзка със задочното производство съдържа пет отделни точки, като в нея докторантът навлиза постепенно в същината на представяната тематика. Нейният обем също е впечатляващ - в рамките на повече от 90 страници /с.138 – с. 231/, като за разлика от предходната глава има стойностно научно изражение.

В първата точка са посочени детайлно извършваните процесуални действия и тяхното отношение към задочността и отделните им видове. Обърнато е подробно внимание на вижданията на представителите на доктрината, разграниченията на тези процесуални действия от една страна, като решаващи, информативни и служебни, а от друга страна като преки и косвени, както и извършването им от ръководно-решаващия орган и останалите участници в процеса.

Във втората точка са обсъдени проблемите, свързани с наличието и липсата на правен интерес от реализирането на задочността, като докторантът излага своите макар и твърде спорни виждания за случаите, когато е налице „пряк“ и „скрит“ правен интерес в двете фази от наказателния процес.

В третата точка са разгледани различните видове процесуални актове във връзка със задочното производство – решаващи, следствени, информативни, служебни и другите по-редки техни форми.

В четвъртата точка, напълно резонно е откроено значението на решаващите процесуални актове при задочното производство – тяхното естество, значение и видове. Интересни са вижданията на докторанта по отношение на преценката, кои задочни процесуални действия биха могли да направят и решаващият процесуален акт - задочен.

В петата точка е разгледан въпросът, свързан с възможността за „санирането“ на задочността при извършването на отделни процесуално-следствени действия /при задочни процесуални действия, без да е налице и при наличието на постановен решаващия акт/ в отсъствието на обвиняемия/подсъдимия. Авторът е обсъдил допълнително видовете саниране, отграниченията на санирането от други процесуални фигури, проявленията на санирането в националното право и европейското право.

Напълно основателно е поставен акцент върху практиката на ЕСПЧ и Съда на ЕС, създадените модели на задочност в правото на ЕС – „обвързваща“ и „необвързваща“ задочност, прилаганите правни средства за защита срещу задочността нуждата от информиране на подсъдимия за обвинението. Накрая са обсъдени и различните аргументи против санирането.

При обобщението на различните аспекти на санирането, авторът на финала на тази глава за съжаление, отново изпада в противоречия в своите разсъждения и изводи, което затруднява сериозно възможността за възприемането на неговите тези /л.225, абз.2, л.226, л.228, абз.2 и л.229/.

Глава III – Базисни условия за задочността се явява най-ценната част от дисертационния труд, като обхваща един сериозен обем от над 100 страници /с.233 – 337/.

Първата точка дава основните положения, като в нея са разгледани общо разпоредбите, регулиращи задочността и двете основни предпоставки за прилагането й. Тук авторът излага своите виждания по отношение на основните разпоредби, регулиращи задочността, които са добре изяснени. Но трудно бих могъл да се съглася с твърдението, че „задочността в нейното битие на процесуално нарушение, се регулира от общите правила, регулиращи последиците от допускането му“ / с. 232, бел. под линия 268/. Защо задочността следва да се възприема като процесуално нарушение, ако са спазени законовите процесуални изисквания за прилагането й като институт. По-скоро тя се явява отклонение от общовалидните правила за провеждането на съответното наказателно производство, но не винаги реализирането му при условията на задочност, води до допускането на процесуално нарушение.

По-нататък авторът разглежда съдържанието на двете основни законови предпоставки за задочност по чл.269, ал.3 от НПК и съотношението й с предходните ал.1 и ал.2. Спорно остава категоричното заключение на докторанта, че „фактически задочността се проявява единствено в нормата на чл.269, ал.3, т.2 от НПК, като другите възможности рядко се прилагат, почти са отречени от съдебната практика и са игнорирани от правната теория“, с което трудно бих могъл да възприема като действащ съдия /с. 235, абз.2/.

Втората точка е отредена на разкриването на обективната истина, като в отделните й подточки е обсъдено нейното съдържание, връзката между присъствието и разкриването на обективната истина, историческото развитие на задължението за личното присъствие на подсъдимия по този повод.

Основателно е обърнато специално място на правната теория относно преценката за необходимостта от присъствието на обвиняемия, на отсъствието му като пречка за разкриване на обективната истина, като в общия текст на чл.269, ал.3 от НПК са отправени предложения de lege

ferenda за уточнения в действащите законови разпоредби, свързани с това, „че когато не е необходимо да се извършват следствени действия с подсъдимия, делото може да бъде разгледано в негово отсъствие“, както и „когато това, няма да попречи на състезателността на производството, делото може да бъде разгледано в отсъствие на подсъдимия“ /с. 259, абз. 3 и с.262, абз. 2/. Направени са и интересни изводи относно съдържанието на термина „отсъствие“, вложен в чл.269, ал.3 от НПК.

Третата точка има за предмет разглеждането на условието по чл.269, ал.3, т.1 от НПК. Твърде спорно е категоричното твърдение на автора по отношение на неприложимостта на предвидените в тази разпоредба две алтернативи, като направените разсъждения би било добре да бъдат обект на допълнителен задълбочен анализ. Самият автор по-нататък в изложението си все пак се съгласява, че същите са приложими, макар и с ограничен обхват в практиката, с което вече съм напълно съгласен – т.3.3.

Интерес буди и направения анализ от докторанта на европейското право, което има по-различен поглед към задочността на подобно основание, практиката на Съда на ЕС и тълкуването на Директива 2016/343 при категорични данни за укриването на дееца. Обсъдени са и причините за съществуването на тази разпоредба.

Четвъртата точка разглежда условието по чл.269, ал.3, т.2 от НПК, като докторантът сравнително точно е изложил своите виждания за наличието на тази законова предпоставка.

Петата точка е отредена на условието по чл.269, ал.3, т.3 от НПК. Тук авторът изключително убедително е изложил своите виждания, базирани на законовите промени през годините и становищата на доктрината. Изследвано е, не само съдържанието на нормата на чл.269, ал.3, т.3 от НПК, но и противоречието й с изискванията на чл.269, ал.1, респ. ал.2 от НПК. Дори нещо повече, докторантът много успешно е изложил своето разбиране за стеснителното и разширително тълкуване за приложимостта на тези разпоредби. Сравнително сполучливо е потърсена корелация с правото на ЕС – чл.8, ал.1 - 4 и чл.9 от Директива 2016/343, Решение от 13.02.2020 по С-688/18,ECLI:EU:C:2020:94. Съобразени са и някои ограничения за приложимостта на нормата на чл.269, ал.3, т.3 от НПК, съгласно съдебната практика на ВКС, ЕСПЧ и Съда на ЕС, като са направени и съответните изводи.

Шестата точка има за предмет условията по чл.269, ал.3, т.4, б.“а“, „б“ и „в“ от НПК.

Тук авторът сравнително накратко и твърде неубедително излага своето категорично виждане, че същите донякъде преповтарят условията по предходните три точки, като този режим за задочност е „остатък от миналото“.

Вярно е, че в известна степен при тях има препокриване, но същевременно в практиката сред колегите се налага виждането, когато предходните условия не са налице, да се прилагат тези по т.4 като много по-обтекаеми, с оглед спецификите на различните казуси, при които наказателното производство ще следва да се проведе при условията на задочност.

Не може де са отрече фактът, че понастоящем се изгражда една обща система на сигурност, справедливост и правосъдие в рамките на ЕС, където подобен режим не се явява напълно приемлив. Неефективността на този режим и противоречието му до известна степен с правото на ЕС, очевидно налага законови промени, но не и посредством премахването изцяло на разпоредбите на чл.269, ал.3, т.4 от НПК, с оставането единствено на хипотезите за провеждане на задочно производство по ал.3, т.2 и т.3. И това е така, защото провеждането на задочното производство не касае само държавите-членки на ЕС, а и много други държави извън тази акватория, особено когато се касае за престъпления с трансграничен характер. Още повече и след като в чисто международен план, един тип предходна „желязна завеса“ се заменя с нови дадености, които не са за подценяване, с оглед провеждането на резултативно международно сътрудничество в сферата на правосъдието. Не би могло да се разчита, както предлага авторът, предприемането на мерки за „щателно издирване“ да се обезпечи в нужната степен, чрез провеждането му на територията на друга държава или държави, примерно чрез Интерпол. Тази международна полицейска организация, макар и да обединява до момента 196 страни-членки, има възможност да координира усилията по издирването на лица, извършили определена категория престъпления в съответната държава, но не разполага с функции по известяване за резултатите от подобно по обхват издирване, което би дало база да се възприеме наличието на условията срещу дадено лице да се проведе задочно наказателното производство. В този смисъл, без постигането на нужната ресурсна обезпеченост за провеждането не само на национално щателно издирване, но и на международно издирване, подобно виждане се явява твърде преждевременно.

В края на дисертационния труд авторът е очертал своите изводи относно нуждата от промени и съобразяване на националното ни законодателство с европейското право в сферата на задочността, които биха могли да бъдат споделени в основната им част.

В заключение, представените материали от докторанта Иво Хинов отговарят на изискванията на ЗРАСРБ, Правилника за неговото прилагане и Правилника за условията и реда за придобиване на научни степени и звания и за заемане на академични длъжности в ИДП при БАН.

Независимо от констатираните недостатъци в дисертационния труд на Иво Хинов, мога да изразя своята положителна оценка за научните и практическите му достойнства в приоритетната му част.

Становището ми е, че е представен нужният научен труд по обем и задълбоченост, както и изискуемият брой публикации в научни издания – Правото на възобновяване на задочно производство, проведено след укриване на подсъдимия - режимът по чл.423 НПК и по чл.8-9 от Директива 2016/343, в Сборник с доклади от XI-та национална конференция на докторантите, постдокорантите и младите учени в областта на правните науки, София, ИДП при БАН, 2023, с. 568-579; Задочното производство по наказателни дела пред националния съд и задочността в производството по преюдициално запитване пред Съда на ЕС, в Сборник с доклади 30 години ЮФ на УНСС – приемник на вековна традиция в развитието на правната наука и практика, София, УНСС, 2022, с. 706-715; Отношенията между ЕСПЧ и Съда на ЕС и националните съдилища в светлината на концепцията за правата на човека, в Юридическо списание на НБУ, 2022, № 2, с. 67 - 74; Условията по чл.6 ал.3 б/’d” ЕКПЧ и задочността в наказателния процес, в Правна мисъл, 2022, № 2, с. 78-93, които доказват изследователските способности на докторанта, допринасят за постигане целите на дисертацията и са лично дело на автора.

В работата има някои оригинални научни и приложни приноси, като в този смисъл нужната добра научна квалификация на докторанта Хинов е налице.

По този повод, след като се запознах и анализирах, представения дисертационен труд, давам своята положителна оценка и препоръчвам на Научното жури да гласува за присъждане на кандидата на образователна и научна степен „доктор“.

25. 04. 2025 г. ИЗГОТВИЛ:

Гр. Пловдив /доц. д-р Иван Ранчев/

OPINION

By Associate Professor Dr. Ivan Hristov Ranchev, Faculty of Law, Plovdiv University "P. Hilendarski"

Member of the Academic Jury in the procedure for obtaining the educational and scientific degree "Doctor" in the field of higher education: 3. Social, Economic, and Legal Sciences, professional direction 3.6. Law, doctoral program "Criminal Procedure" at the Institute for the State and Law, Bulgarian Academy of Sciences (BAS) with part-time doctoral candidate Ivo Yuriev Hinov, in the "Criminal Law Sciences" section, under the supervision of Associate Professor Dr. Ekaterina Salkova.

Regarding the Dissertation: "Ex Parte Proceedings in the Criminal Process"

1. General Overview of the Procedure and the Candidate

By Order № RD-09-27/05.03.2025 issued by the Director of the Institute for the State and Law at BAS, I have been appointed as a member of the academic jury for the aforementioned competition.

Ivo Hinov was enrolled as a part-time doctoral candidate in the "Criminal Procedure" doctoral program within the "Criminal Law Sciences" department at the Institute for the State and Law, BAS - Sofia in 2021, for a study period of four years, concluding on 31.01.2025. He was discharged with the right to defend his dissertation on 01.02.2025.

The doctoral candidate has submitted all the necessary documents related to the dissertation defense procedure.

The dissertation topic is "Ex Parte Proceedings in the Criminal Process", and work on it began in 2021 and has been developed up to the present, aimed at public defense as outlined in applicable laws and regulations.

Throughout the four-year period, the candidate's academic guidance was provided by Associate Professor Dr. Ekaterina Salkova. The candidate demonstrates extensive practical experience in the chosen field, having worked as a criminal judge at the Sofia District Court, the Specialized Criminal Court, and the Sofia City Court, Criminal Division, from 2001 to the present.

In this context, despite his substantial professional commitments, the candidate has managed to complete the necessary publications and finalize his dissertation in a timely manner.

2. General Overview of the Dissertation and Its Distinct Merits

The title of the dissertation is **"Court Referral and Preparatory Actions for Hearing a Case in Court Session,"** with a core length of 337 printed pages, reaching a total of 371 pages with the bibliography included.

The diversity of the discussed topics from substantive and procedural criminal law cannot go unnoticed, given the numerous provisions not only in the Penal Code (PC) and Criminal Procedure Code (CPC) but also in various international and European legal acts, as well as the reviewed judicial practice. This reflects the ambition of the author; however, the issues addressed are highly specific and cannot be fully encompassed within such a scientific study.

The work of doctoral candidate Hinov is structured into an introduction, a main body divided into three chapters with multiple subsections, and a conclusion. The scientific

literature utilized is duly cited, including titles in both Bulgarian and foreign languages, along with separate internet sources.

The author's footnotes are impressive—more than 390 in number, based on the legal literature used, comprising a total of 121 sources in Bulgarian and 59 sources in foreign languages, including electronic sources, numerous legislative acts, and judicial practice. As a result, the exposition has not only a scientific but also an informative nature, making it accessible to a broader audience of practicing lawyers.

Several proposals for legislative amendments have also been made.

3. Analysis and Evaluation of the Dissertation

The structure of the dissertation is generally logical in its sequence. The title accurately reflects the author's intention to undertake, for the first time in many years, a comprehensive scientific study of the conduct of ex parte proceedings in both the pre-trial and trial phases of the criminal process, as well as in the context of the case law of the European Court of Human Rights (ECHR).

However, the introductory section of the dissertation is overly detailed, extending to 36 pages and covering a total of seven points. Of these, the points relevant to the title are the relevance of the chosen topic, the subject of the study, the tasks set by the author, and the methodology used. The remaining points—concerning the concept of "ex parte proceedings" as understood by representatives of the doctrine and in other legal systems, the foundational position of ex parte proceedings as a factual and legal condition, and the national and European perspectives on ex parte proceedings—do not, in my view, belong in the introductory section of the dissertation.

In addition, given the adopted length, it becomes quite challenging for the reader to assess the precise scope of the material the doctoral candidate intends to include in their study. These elements would be better placed in a separate chapter or as part of the first chapter, following the clarification of the author's views on the concepts addressed therein.

Chapter I of the dissertation, titled "Participation, Presence, and Absence of the Accused," also contains seven distinct points.

The first point includes the right to personal participation and the obligation for personal participation. Initially, the differentiation of these three forms of involvement of the accused in the proceedings, their opposition, and interconnection is made. It is appropriately emphasized the judgment of the Court of Justice of the European Union (CJEU) in Case C-420/20, concerning the relationship between the right to participation and the obligation to presence.

The second point examines the content and manifestations of the accused's participation.

The third point addresses the types of participation of the accused, including personal participation and participation without counsel. It introduces interesting concepts such as "apparent" ex parte proceedings, the implementation of physical, telecommunication, and remote participation, "natural participation," participation under the law, present and non-present participation, "active and passive" participation, "negative" participation, and possibilities for restricting the participation of the accused.

The fourth point is dedicated to presence, addressing the nature of presence, its manifestations, the justification for the obligation of the accused's personal presence under the law and by decision of the decision-making authority. Due attention is given to the obligation for personal presence under Article 269, Paragraphs 1–2 of the Criminal Procedure Code (CPC).

The fifth point examines absence in its nature, the essence of the lack of the accused, and the distancing of the accused from participation in the case. The author also

presents their view on the formation of two types of absence of the accused: lack and distancing.

The sixth point includes ex parte proceedings as absence, tied to non-participation as a factual and legal dimension. The author examines their thesis on the existence of internal and external ex parte proceedings and their justification.

The seventh point addresses the limitation of ex parte proceedings, where the doctoral candidate discusses their view on the violation of the right of the accused/defendant to participate beyond their absence, as well as the absence of other participants in the proceedings.

Without undermining the significant effort put forth by the author in Chapter I, I believe that this section too contains excessively lengthy analyses spanning more than 90 pages (from page 42 to page 137) before delving into the core of the examined issue. Due to the vast volume of material presented, the author—likely unintentionally—repeats expressions multiple times, which obstructs the distinction of the conveyed theses and even leads to contradictions in presenting their views (/p.81, para.4, last sentence; p.84, para.2 and para.3; p.85, para.3; p.86, para.2 and para.4; p.87, para.1 and 2; p.88, para.1 and 2; p.89, para.2 and 3; p.90, para.1 and 2; p.99, para.4; p.104, para.1, last sentence; p.106, para.2, last sentence; p.107, para.1, footnote no.156; p.108, para.1, second sentence; p.110, para.2, last sentence, para.2 and para.3; p.111, para.1 and 2; p.113, para.2; p.114, last sentence; p.115, para.3; p.117, para.1, second sentence, para.3; p.118, para.1; p.121, para.1, para.3 and para.4; p.127; p.132, para.3; p.135, para.1 and para.3; p.137/).

This ultimately complicates understanding the author’s final position on the topic under discussion, and this part of the dissertation once again requires significant revision if its publication is to be pursued.

Chapter II of the dissertation, titled "Procedural Actions and Procedural Acts in Connection with Ex Parte Proceedings," contains five separate points, where the doctoral candidate gradually delves into the essence of the presented topic. Its scope is also impressive, spanning more than 90 pages (pages 138–231), and unlike the previous chapter, it holds significant scientific value.

The first point provides a detailed overview of the procedural actions performed and their relevance to ex parte proceedings, as well as their various types. Particular attention is given to the views of doctrinal representatives, distinctions between these procedural actions—on the one hand, as decisive, informative, and administrative, and on the other hand, as direct and indirect—as well as their execution by the decision-making authority and other participants in the process.

In the second point, the issues related to the presence and absence of legal interest in implementing ex parte proceedings are discussed. The doctoral candidate presents their somewhat controversial views on cases where "direct" and "hidden" legal interest exists in both phases of the criminal process.

The third point examines the different types of procedural acts in relation to ex parte proceedings—decisive, investigative, informative, administrative, and other rarer forms.

In the fourth point, the significance of decisive procedural acts in ex parte proceedings is rightly highlighted—their nature, importance, and types. The candidate’s views on determining which procedural actions conducted in absentia might render the decisive procedural act "ex parte" are particularly interesting.

In the fifth point, the issue of the possibility of "rectification" of ex parte proceedings is examined in relation to the performance of certain procedural-investigative actions (during procedural actions conducted in absentia, both without and with a decisive act issued) in the absence of the accused/defendant. The author further discusses the types of

rectification, distinguishes rectification from other procedural constructs, and explores its manifestations in national and European law. Rightfully, emphasis is placed on the practices of the European Court of Human Rights (ECHR) and the Court of Justice of the European Union (CJEU), the established models of ex parte proceedings in EU law—"binding" and "non-binding" ex parte proceedings—the legal remedies applied against ex parte proceedings, and the necessity to inform the defendant of the charges. Finally, various arguments against rectification are considered.

In summarizing the different aspects of rectification, the author, unfortunately, once again falls into contradictions in their reasoning and conclusions towards the end of this chapter, which significantly complicates the understanding and acceptance of their theses (/p.225, para.2; p.226; p.228, para.2; and p.229/).

Chapter III: Basic Conditions for Ex Parte Proceedings stands out as the most valuable part of the dissertation, encompassing a substantial volume of over 100 pages (pages 233–337).

The first point outlines the fundamental principles, examining the overall provisions governing ex parte proceedings and the two primary conditions for their application. Here, the author presents their views on the main provisions regulating ex parte proceedings, which are well-articulated. However, I find it difficult to agree with the statement that "ex parte proceedings, in their essence as procedural violations, are regulated by general rules governing the consequences of allowing them" (p. 232, footnote 268). Why should ex parte proceedings be regarded as procedural violations if the procedural requirements for their application as an institute have been met? Rather, they represent a deviation from the generally applicable rules for conducting the respective criminal proceedings, but their implementation under conditions of ex parte proceedings does not always lead to a procedural violation.

Furthermore, the author explores the content of the two main legal conditions for ex parte proceedings under Article 269, Paragraph 3 of the CPC and their relationship with the preceding Paragraphs 1 and 2. The categorical conclusion drawn by the doctoral candidate that "factually, ex parte proceedings are manifested solely in the provision of Article 269, Paragraph 3, Point 2 of the CPC, while other possibilities are rarely applied, almost denied by judicial practice and ignored by legal theory" remains contentious for me as an active judge (p. 235, para. 2).

The second point focuses on the revelation of objective truth, discussing its content, the relationship between presence and the revelation of objective truth, and the historical development of the obligation for the defendant's personal presence in this regard.

Rightfully, special attention is given to legal theory regarding the assessment of the necessity for the accused's presence and their absence as an obstacle to uncovering the objective truth. In the general text of Article 269, Paragraph 3 of the CPC, *de lege ferenda* proposals are made for clarifying the applicable legal provisions, suggesting that "when it is unnecessary to conduct investigative actions with the defendant, the case may be examined in their absence," as well as "when this does not hinder the adversarial nature of the proceedings, the case may be examined in the defendant's absence" (p. 259, para. 3, and p. 262, para. 2). Interesting conclusions are also drawn regarding the meaning of the term "absence" as used in Article 269, Paragraph 3 of the CPC.

The third point addresses the condition under Article 269, Paragraph 3, Point 1 of the CPC. The author's categorical statement regarding the inapplicability of the two alternatives provided in this provision is highly contentious, and the reasoning presented would benefit from additional, in-depth analysis. However, later in the exposition, the author

agrees that these alternatives are indeed applicable, albeit with limited scope in practice—a position with which I fully concur (Section 3.3).

The doctoral candidate's analysis of European law is also intriguing, as it offers a different perspective on ex parte proceedings under such grounds. They examine the practices of the Court of Justice of the EU (CJEU) and the interpretation of Directive 2016/343, particularly in cases with clear evidence of the defendant's evasion. Additionally, the reasons for the existence of this provision are discussed.

The fourth point examines the condition under Article 269, Paragraph 3, Point 2 of the Criminal Procedure Code (CPC), with the doctoral candidate presenting their views on the existence of this legal prerequisite fairly accurately.

The fifth point is dedicated to the condition under Article 269, Paragraph 3, Point 3 of the CPC. Here, the author has convincingly outlined their views based on legislative changes over the years and doctrinal perspectives. The analysis not only covers the content of the norm in Article 269, Paragraph 3, Point 3 of the CPC but also its contradiction with the requirements of Article 269, Paragraph 1 and Paragraph 2 of the CPC. Furthermore, the doctoral candidate has successfully articulated their understanding of restrictive and expansive interpretations regarding the applicability of these provisions.

The correlation with EU law—Article 8, Paragraphs 1–4, and Article 9 of Directive 2016/343, as well as the ruling from 13.02.2020 in Case C-688/18, ECLI:EU:C:2020:94—is relatively well-established. Certain limitations on the applicability of Article 269, Paragraph 3, Point 3 of the CPC are considered, based on judicial practices from the Supreme Court of Cassation (SCC), the European Court of Human Rights (ECHR), and the Court of Justice of the EU (CJEU), with corresponding conclusions drawn.

The sixth point focuses on the conditions outlined in Article 269, Paragraph 3, Point 4, sub-items "a," "b," and "c" of the CPC.

Here, the author briefly and somewhat unconvincingly expresses their categorical view that these conditions partially reiterate the conditions from the previous three points, describing this framework for ex parte proceedings as a "relic of the past."

It is true that there is some overlap in these provisions, but at the same time, the prevailing view among practitioners is that when the preceding conditions are not met, those outlined in Point 4 are applied as far more flexible, considering the specifics of the various cases in which criminal proceedings must be conducted under ex parte conditions.

It cannot be denied that at present, a common system of security, justice, and rule of law is being developed within the European Union (EU), where such a regime is not entirely acceptable. The inefficiency of this regime and its partial contradiction with EU law evidently necessitates legislative changes, but not through the complete removal of Article 269, Paragraph 3, Point 4 of the CPC, leaving only the hypotheses for conducting ex parte proceedings under Paragraph 3, Points 2 and 3.

This is because the conduct of ex parte proceedings does not only pertain to EU member states but also involves many other countries outside this sphere, particularly in cases of cross-border crimes. Moreover, in the broader international context, a previous "iron curtain" is being replaced by new realities that must not be underestimated, especially considering the need for effective international cooperation in the field of justice.

It cannot be relied upon, as the author suggests, to fully ensure measures for "thorough searches" through their execution within the territory of another state or states, for example, via Interpol. Although this international police organization unites 196 member states, it can coordinate efforts to search for individuals who have committed specific categories of crimes in the respective state. However, it does not possess functions for

reporting the results of such extensive searches, which would establish the conditions for conducting ex parte criminal proceedings against a given individual.

In this context, without achieving the necessary resource capacity to conduct not only national thorough searches but also international searches, such a viewpoint appears overly premature.

At the end of the dissertation, the author outlines their conclusions regarding the need for changes and alignment of national legislation with European law in the field of ex parte proceedings, which can be largely agreed upon.

In conclusion, the materials presented by doctoral candidate Ivo Hinov comply with the requirements of the Law on the Development of Academic Staff in the Republic of Bulgaria (LDASRB), its regulations, and the Rules for the Conditions and Procedures for Obtaining Academic Degrees and Titles and for Holding Academic Positions at the Institute for the State and Law (BAS).

Despite the identified shortcomings in Ivo Hinov's dissertation, I can express my positive assessment of its scientific and practical merits in its priority areas.
In my opinion, the required scientific work in terms of scope and depth has been presented, along with the requisite number of publications in scientific journals, including:

- "The Right to Renew Ex Parte Proceedings Conducted After the Defendant's Evasion: The Regime under Article 423 CPC and Articles 8–9 of Directive 2016/343," in *Proceedings from the XI National Conference of Doctoral Students, Postdoctoral Fellows, and Young Scholars in the Field of Legal Sciences*, Sofia, BAS, 2023, pp. 568–579;
- "Ex Parte Proceedings in Criminal Cases before National Courts and Ex Parte Proceedings in Preliminary Rulings before the Court of Justice of the EU," in *Proceedings on the Occasion of 30 Years of the Faculty of Law at UNWE – Heir to a Century-Long Tradition in Legal Science and Practice Development*, Sofia, UNWE, 2022, pp. 706–715;
- "The Relations Between the ECHR, the Court of Justice of the EU, and National Courts in Light of the Concept of Human Rights," in *Legal Journal of NBU*, 2022, No. 2, pp. 67–74;
- "The Conditions under Article 6, Paragraph 3, Letter 'd' of the ECHR and Ex Parte Proceedings in Criminal Procedure," in *Legal Thought*, 2022, No. 2, pp. 78–93.

These publications demonstrate the doctoral candidate's research capabilities, contribute to achieving the dissertation's goals, and are the original work of the author.
The dissertation includes some original scientific and practical contributions, indicating the necessary strong academic qualification of doctoral candidate Hinov.
For these reasons, having reviewed and analyzed the submitted dissertation, I give my positive assessment and recommend that the Academic Jury vote to award the candidate the educational and scientific degree of "Doctor."

25.04.2025 Plovdiv Prepared by:

/Assoc. Prof. Dr. Ivan Ranchev/